

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **nprap. J. T.**
zastoupen JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem
se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje**
sídlem Ulrichovo náměstí 810, 501 01 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. dubna 2021, č. j. KRPH-49987-68/ČJ-2020-0500KR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2021, č. j. KRPH-49987-68/ČJ-2020-0500KR (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje pro vnější službu (dále jen „*správní orgán*“).

prvního stupně“) ze dne 23. 12. 2020, č. VS-1959/2020 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). K žádosti žalobce ze dne 17. 6. 2020 o poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas bylo výrokem č. 1. prvostupňového rozhodnutí žalobci v souladu s § 125 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „*zákon o služebním poměru*“), přiznáno proplacení služby přesčas v celkovém rozsahu 2 hodin za výkon služby v době 4 plánovaných přestávek ve službě na jídlo a odpočinek (každá po 30 minutách), a to dne 10. 5. 2018 od 12:00 do 12:30 hodin, dne 6. 5. 2019 od 12:00 do 12:30 hodin, dne 22. 10. 2019 od 17:30 do 18:00 hodin a dne 12. 12. 2019 od 16:30 do 17:00 hodin, neboť v uvedených případech byly naplněny podmínky služby přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru a žalobci za tyto služby přesčas nebylo dle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru poskytnuto náhradní volno. Výrokem č. 2 prvostupňového rozhodnutí žalobci nebylo přiznáno proplacení plánovaných přestávek ve službě za dobu od 1. 11. 2013 do 17. 6. 2020, vyjma případů uvedených v bodě 1, neboť a) nebyly splněny podmínky stanovené v § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru ve spojení s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru ani v § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, a zároveň b) za období od 1. 11. 2013 do 16. 6. 2017 byl případný nárok promlčen podle § 206 odst. 1 a § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru, a c) za období od 12. 3. 2020 do 17. 6. 2020 byly plánované přestávky ve službě dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru vykázány jako služba přesčas z důvodu faktického omezení příslušníků při čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v rámci epidemiologického opatření k zamezení šíření onemocnění COVID-19, kdy příslušníci nemohli z rozhodnutí služebního funkcionáře čerpat plánované přestávky dle svého uvážení.

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce předně uvedl, že na jeho odvolací námitku, kterou upozornil na rozpory mezi svědeckými výpověďmi řadových příslušníků a vedoucích příslušníků, žalovaný v napadeném rozhodnutí sice reagoval, ale nijak tyto rozpory nevysvětlil. Odmítl, že by zpochybňováním svědků, kteří vypovídali v jeho neprospěch, pouze uplatňoval procesní strategii. Vedoucí příslušníci tvrdili, že zastupitelnost jednotlivých příslušníků byla technologicky možná a že k zastupování příslušníků čerpajících přestávky skutečně docházelo. Nicméně řadoví příslušníci neuvedli, že by k zastupování vůbec docházelo. Navíc vedoucí příslušníci připustili, že řadoví příslušníci čerpali přestávky v jiných termínech, anebo je dokonce „z vlastní vůle“ nečerpali. V souvislosti s nevypořádanými rozpory v důkazech žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, který uvedl: „*existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí.*“.
3. Dále žalobce označil za zavádějící závěr žalovaného, že příslušníci naplánované třicetiminutové přestávky z vlastního rozhodnutí nevyužívali na jídlo a odpočinek ve stanovený čas, přestože o nich věděli. Stejně tak dle žalobce není pravdou, že někteří policisté integrovaného operačního střediska (dále jen „*IOS*“) svévolně bez pokynů a rozkazů svých nadřízených čerpali volno v čase a rozsahu dle svého vlastního uvážení.
4. Dle žalobce není operační středisko k čerpání přestávek uzpůsobeno. Kuchyňku není možné použít k jakémukoliv čerpání odpočinku mj. z prostorových důvodů. Slouží totiž

současně pro 8 až 10 lidí, kteří se standardně pohybují na jedné směně. Proto ji lze použít nanejvýš k rychlé přípravě jídla, o čemž svědčí i to, že je vybavena jednou židlí. Odpočívárna je uzamknuta a je určena jako nocležna pro přespání pro policisty nastupující druhý den do služby v Hradci Králové, aby byli k dispozici ráno na další směnu. Konzumace stravy v odpočívárně je proto vyloučená. Co se týká prostoru kantýny, tak tento prostor je zcela nevhodný pro trávení volna z důvodu absence soukromí, platí zde krojová kázeň. Prostor před kantýnou, kde jsou stoly, slouží jako chodba. Další prostory k čerpání přestávek použít nelze.

5. Dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že operační středisko je vybaveno technologiemi, které umožňují kompatibilitu jednotlivých pracovišť a jejich vzájemné zastoupení, a tedy i zabezpečení čerpání přestávek na jídlo a odpočinek. Uvedl, že zastupitelnost je nastavena tak, že některé činnosti okamžitě přebírá pracoviště jiného kraje, nejčastěji tak je u příjmu linky 158. Pokud by jeden policista měl dlouhodobě zastupovat jiného policistu, musel by se zdlouhavě seznamovat s aktuálními informacemi, aby se mohl v krátké době kvalifikovaně rozhodovat. V řádu minut tedy zastupitelnost možná je, v řádu desítek minut ale nikoliv.
6. Namítl, že přestože vedoucí příslušníci skutečně přestávky plánovali, tak vůbec nekontrolovali, zda je podřízení příslušníci čerpají, jakým způsobem, kdy a z jakých důvodů k čerpání nedochází. Skutečnost, že jsou přestávky evidovány, není věrohodný argument. Jsou totiž evidovány v plánované době, kdy zpravidla nebo vůbec čerpány nejsou, což je důsledek absence kontroly ze strany vedoucích příslušníků. Argument žalovaného, že kdyby se jednalo o službu, kterou nelze přerušit, tak by přestávky nestanovil, je proto dle žalobce zcela nepoužitelný.
7. K analýze, ke které správní orgán prvního stupně přistoupil za účelem vypořádání rozporů ve výpovědích řadových policistů a výpovědí současných a bývalých vedoucích příslušníků, žalobce uvedl, že pokud dva policisté pracují na sektoru (sever – 2 policisté a jih – 2 policisté), tak se vzájemně zastupují, doplňují. Pokud jeden odpočívá, musí tedy existovat reálná šance, že jeho práci za něj někdo musí dělat. Argument, že policisté jsou zastupováni, se nevylučuje s tím, že nejde o přestávku, ale o nutný odpočinek. V nočních hodinách je z logiky věci samozřejmě menší objem práce, tj. v rámci dohody kolegů dochází k tomu, že někdo bude aktivně řešit komunikaci, druhý kolega je ale stále k dispozici pro případ aktuálního případu, pokud by to vyžadovalo činnost dvou policistů zároveň. Neznamená to, že policisté nic nedělají. Stále někdo sleduje pult centralizované ochrany, příslušníci se seznamují s dokumenty (řádově desítky a stovky stran) a řeší věci, které by v hektické denní době nemohli dělat. Poukázal na to, že ne všechny činnosti se zaznamenávají v systému. Je tedy zavádějící odvozovat, že policista nic nekoná. Naopak, kdyby byla aktuální situace extrémní, opět by došlo k tzv. přepadu některých událostí na jiné operační středisko z důvodu maximálního vytížení. S touto logikou by ostatní operační střediska nemohla pracovat v režimu bez přestávek, neboť i oni jsou zastupováni a mohou tedy odpočívat. Policista, který je na pracovišti, a který se aktuálně nepodílí na řešení případu, stále drží pohotovost z důvodu možné potřeby dalších činností. Pokud služební funkcionář uvádí, že lze snižovat stav v noci až na 3 policisty na kraj, tak dle žalobce hazarduje s bezpečnostní situací v kraji, potažmo celé republice.
8. Již v odvolání žalobce uvedl, že není pravdou, že na stav čerpání přestávek nikdo neupozornil. V červenci 2019 požádal o poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas z důvodu nečerpaných přestávek jiný příslušník IOS. Další dva příslušníci na nesprávný

postup vedoucích příslušníků upozornili v únoru a březnu 2020. Přesto žalovaný konstatoval, že není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že vedoucí příslušníci věděli o údajně nesprávném čerpání přestávek ve službě.

9. Dále již v odvolání žalobce uvedl, že existovala zažitá povinnost příslušníků IOS mít u sebe při opuštění služebny telefon nebo radiostanici pro případ, že by se vyskytl nějaký problém a mohl si tak přivolat pomoc. Proto není pravdou tvrzení žalovaného, že všichni předvolaní svědci shodně uvedli, že při odchodu z pracoviště neměli povinnost mít u sebe telefon, ani jiný komunikační prostředek, aby je mohl vedoucí směny povolat v případě potřeby zpět na pracoviště. Dva svědci (S. a V.) uvedli, že to nařízeno bylo.
10. Pokud příslušníci prostor služebny opouštějí za účelem návštěvy WC, šatny, hygieny, přeparkování vozidla, donesení si jídla apod., tak se jedná v podstatě o minutové odchody v převážné většině nepřesahující 10 minut. Skutečnost, že příslušníci neodcházejí na přestávku, ale činí tyto úkony, které jsou v přímé souvislosti s výkonem služby, případně si donesou stravu, je typická pro výkon služby, který nelze přerušit ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.
11. Žalovaný si dle žalobce plete rozpis přestávek se skutečnou zastupitelností příslušníka, který ji čerpá. O zastupitelnosti nic nevypovídá skutečnost, že jsou rozepsány přestávky pro jednotlivé příslušníky na různé doby, a nikoli všem příslušníkům najednou, aby byl zachován určitý počet příslušníků na pracovišti.
12. Správní spis dle žalobce neobsahuje přesvědčivé důkazy o čerpání přestávek. Služební funkcionáři nepopírají, že přestávky nebyly čerpány ve stanovenou dobu, ani neprokázali, kdy a zda vůbec byly čerpány. Závěry žalovaného, že jeho tvrzení nemají oporu ve správním spise a naopak výpovědi vedoucích příslušníků ano, svědčí dle žalobce o neobjektivním hodnocení důkazů.
13. Závěrem žalobce shrnul, že žalovaný nesprávně hodnotil důkazy obsažené ve spisu, nezjistil skutečný stav věci, o němž nejsou pochybnosti, a v rozporu s § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru nepřezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí a dospěl k nesprávnému právnímu posouzení věci. Proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dále navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 30. 6. 2021 uvedl, že rozpory ve výpovědích svědků dostatečně vysvětlil, přičemž zhodnotil, proč přikládá tvrzením vedoucích příslušníků větší váhu než tvrzením řadových příslušníků, a to zejména v kontextu s ostatními důkazy. Poukázal na to, že závěry vyplývající z výsledku svědků z řad vedoucích příslušníků nejsou v rozporu se shromážděnými podklady ve spise. Svědci P., B. V. i K. se k uvedeným skutečnostem vyjadřovali pregnantně a jednoznačně a jejich výpovědi jsou v zásadě shodné. Naproti tomu tvrzení žalobce jsou pouze konstatována v obecné rovině, nejsou nijak doložena a jsou v rozporu s ostatními podklady, vyjma některých tvrzení svědků (řadových policistů), přičemž i z výpovědí těchto svědků vyplývají další rozpory v tvrzených skutečnostech. Značná část vyjádření řadových příslušníků IOS je nejednoznačná, neurčitá, nekonkrétní, svědci si již nevybavují, např. kdo a kdy měl údajný pokyn k neopouštění pracoviště vydat, zpravidla to mělo být ústně, neoficiálně. Takové výpovědi svědků vyvolávají oprávněné pochybnosti o jejich relevanci. Přitom se

jedná o rozpory v zásadních skutečnostech. Záznamy o zastupování se nikde zvlášť neevidují, neboť každá operace provedená příslušníkem IOS je automaticky zaznamenána v systému. V praxi to znamená, že každý pracovník se při vstupu do počítačové sítě zaloguje přihlašovacím jménem a heslem a následně jsou veškeré úkony vázány na přihlášeného. Při nepřítomnosti policisty na pracovišti při čerpání přestávky pak vzniklou událost přebírá jiné pracoviště v rámci IOS, popř. jiné IOS v rámci Policie ČR.

15. K tvrzení žalobce, že vedoucí příslušníci připustili, že řadoví příslušníci čerpali přestávky v jiných termínech, anebo je dokonce „z vlastní vůle“ nečerpali, konstatoval žalovaný, že tvrzenou skutečnost vedoucí příslušníci naopak popírají. Z výpovědí policistů, které jsou založeny ve spise, pak jednoznačně vyplývá, že nejméně npor. B. a npor. H. nečerpali přestávky na základě vlastního rozhodnutí a stejný závěr lze nepochybně vyvodit z výpovědi svědka K., který uvedl: *„Pokud jsem měl potřebu, tak jsem přestávku využil.“* Ze spisu vyplývá, že vedoucí příslušníci o nesprávné praxi nevěděli. Potvrdili to všichni vyslechnutí vedoucí příslušníci, bývalí i stávající s tím, že jednoznačně uvedli, že nikdo z příslušníků IOS neoznámil, že by nemohl v plánovaném čase přestávku čerpat nebo musel její čerpání přerušit. Podle žalovaného navíc ze správního spisu vyplývá, že problematikou čerpání přestávek ve službě se vedoucí příslušníci aktivně zabývali. Nelze je tedy vinit, že by rezignovali na kontrolní činnost v této oblasti.
16. Připomněl, že příslušníci IOS mají ohlašovací povinnost v případě nemožnosti čerpání přestávky dle stanoveného předpisu. Příslušníci se dle stanoveného rozpisu střídají a na rozdíl od povinnosti hlásit nemožnost čerpat přestávku dle plánu nemají stanovenou povinnost hlásit započetí čerpání přestávky.
17. K existenci rozporů ve výpovědích svědků a žalobcem tvrzenému nevypořádání se s nimi žalovaný uvedl, že na jedné straně stojí tvrzení řadového příslušníka IOS a na straně druhé tvrzení bývalých i stávajících vedoucích příslušníků a služebních funkcionářů krajského ředitelství, podepřená podklady shromážděnými ve spise a uvedenými žalovaným v rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce nepodpořil svá tvrzení označením žádného důkazu na podporu jim tvrzených skutečností. Poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 3. 2021, č. j. 57 Ad 2/2018-154, dle kterého ve správním řízení o žádosti tíží důkazní povinnost silněji žalobce.
18. Připomněl výpověď svědka Havelky, který konstatoval, že *„Přestávka je stanovena, měla by se čerpat, ale skutečný výkon služby na IOS tomu nedovolí. Vzhledem k tomu, že mají být plánovány 4 přestávky, proto je to vyvěšeno na nástěnce IOS. Pravděpodobně by se našel případ, kdy jsem v danou dobu přestávku čerpal, ale ve většině případů tomu tak nebude. Vzhledem k charakteru práce na IOS, čerpání přestávek ve stanovenou dobu více méně neřeším.“*, a výpověď svědka Slavíka: *„Naplánované přestávky jsem nevyužíval, využíval jsem přiměřené volno, to znamená, když byla příležitost a čas, šel jsem se najíst, anebo vykonat hygienickou potřebu.“* Tyto výpovědi lze dle žalovaného těžko považovat za explicitní vyjádření nemožnosti službu přerušit. Žalobce ani nikdo jiný z ostatních policistů není schopen svá tvrzení o nemožnosti čerpat přestávky v plánované době doložit. Odkazuje-li se žalobce na vyjádření svědka Slavíka, nemůže žalovaný jinak, než konstatovat flagrantní porušování plánované doby služby stanovené služebním funkcionářem a zároveň opětovně poukázat na svědkův svérázný přístup k plnění služebních povinností vyplývajících z jeho vlastního přesvědčení o údajné nesprávnosti plánování přestávek ve službě.

19. K polemice žalobce ohledně prostorů k čerpání přestávek na jídlo a odpočinek žalovaný konstatoval, že si je vědom, že se nejedná o komfortní odpočinkové zázemí, avšak je přesvědčen, že poskytované zázemí splňuje požadovaná kritéria a standardy a plní účel, ke kterému má sloužit. Kuchyňka poskytuje potřebné zázemí pro přípravu stravy i konzumaci jídla za předpokladu, že se budou příslušníci IOS střídat dle plánovaných přestávek, je samozřejmé, že pro hromadné stravování všech (většiny) pracovníků ve směně najednou je kapacita nepostačující. Odpočívárna zajišťuje policistům odpovídající možnost odpočinku, ale např. i další možnost konzumace stravy. Režimová opatření (uzamčení odpočívárny, klíč u vedoucího směny) slouží k tomu, aby byl zamezen vstup do této místnosti jiným pracovníkům krajského ředitelství než příslušníkům IOS. Žalovanému nejsou z úřední činnosti známy restriktce vůči příslušníkům IOS, kteří by chtěli odpočívárnu využívat v rámci služby. Jako lichý se jeví argument žalobce o nemožnosti stravovat se na odpočívárně, a to jak z hlediska ústrojové kázně, jak tvrdí žalobce, neboť žádný předpis nezakazuje příslušníkovi ve stejnokroji přenášet stravu z místa na místo, natož uvnitř budovy policie, ale ani z hlediska žalobcem tvrzené vzdálenosti kuchyňky a odpočívárny. I policisté jiných služeb, kteří vykonávají službu ve stejnokroji, si ohřívají stravu v kuchyňce a pak ji přenášejí na pracoviště ke konzumaci. To samé platí i pro kantýnu. Zde lze v provozní době konzumovat jak zakoupené, tak donesené potraviny. Jídelní kout v kantýně lze využít i v době mimo její provozní dobu. Žalovaný nerozporuje námitku žalobce, že jídelní kout kantýny bezprostředně sousedí s průchozí chodbou, avšak upozorňuje, že pohyb v těchto prostorách po skončení pracovní doby (doby výkonu služby) stanovené pracovníkům krajského ředitelství od cca 16 hodin až do 6. hodiny ranní následujícího dne je zcela minimální.
20. K technologickému vybavení pracoviště a možnosti zastupitelnosti policistů ve směně žalovaný uvedl, že zatímco žalobce nejprve kategoricky popíral jakoukoliv možnost zastupování, nyní v rámci žaloby zastupitelnost připouští. Ani sám žalobce si tedy nestojí za svým původním tvrzením o možnosti či nemožnosti zastupitelnosti z hlediska technologického vybavení IOS, nevyjadřuje se konzistentně a mění názor. Současně žalobce ani netvrdí, že jsou vytíženi všichni policisté ve směně permanentně, ale sám poukazuje na to, že zatížení je nárazové. Žalovaný se domnívá, že žalobce tímto nepřímě akceptuje tvrzení žalovaného, že technologické vybavení pracoviště IOS umožňuje zastupitelnost. Žalovaný pak uvádí, že je jednoznačně přesvědčen o tom, že potvrzením závěru o zastupitelnosti z hlediska technologického (technického) a v návaznosti na několikrát zmiňovaná organizační opatření a personální dotaci prokázal i možnost střídání policistů ve službě. Žalovaný dále v uvedené souvislosti připomíná závěr rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2015, č. j. 8 Ad 13/2011-53, ze kterého vyplývá, že *„zastupitelnost po technické stránce je možná, což v obecné rovině na každém integrovaném operačním středisku z principu musí být“*. Tvrzení žalobce, že zastupování v rádech minut problém není, zatímco u 30 minutového zastoupení, což je doba trvání přestávky, dojde náhle k ohrožení bezpečnosti, není ničím podložené. Vždy se jedná o zastupování policisty, který čerpá třicetiminutovou přestávku. Nejde tedy o žádné dlouhodobé zastupování. Žalovaný pak připomněl, že lze-li plnohodnotně zastoupit policistu nepřítomného na pracovišti v době mimo plánovanou přestávku, a to i v časech oscilujících okolo 30 minut, lze zcela nepochybně policisty zastupovat i v době plánované přestávky. Současně žalovaný poukázal na skutečnost, že při čerpání přestávky policistou z daného sektoru (Sever, Jih) zůstává druhé pracoviště v rámci daného sektoru vždy obsazeno. Ostatní činnosti lze považovat za běžný provoz, který probíhá v různých

obměnách i na jiných pracovištích policie a není zřejmé, proč by kvůli nim nebylo možné čerpat přestávky.

21. Žalovaný uvedl, že na rozdíl od žalobce považuje posouzení toho, zda jsou policisté zastupováni, za zcela zásadní k určení, zda se jedná o službu, jejíž výkon lze nebo nelze přerušit a tedy zda jde o přestávku nebo o zajištění a poskytnutí přiměřené doby na jídlo a odpočinek, neboť vychází ze závěru, který učinil Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci ve svém rozsudku ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 3/2017-80: „*posouzení přerušitelnosti výkonu té, které služby záleží na obsahové náplni posuzované služby, přičemž pro službu, jejíž výkon objektivně nelze přerušit, je charakteristické, že služební orgán nemá z organizačního hlediska možnost příslušníka vykonávajícího službu vystřídat*“.
22. Výsledky svědků společně s ostatními důkazními prostředky a podklady pro rozhodnutí byly dle žalovaného správně zhodnoceny. Domnívá se, že bylo dostatečně prokázáno, že neexistuje žádný pokyn nebo příkaz, který by zakazoval příslušníkům IOS opouštět pracoviště. Mohou v souladu s naplánovanými přestávkami opustit nejen své pracoviště, ale i budovu krajského ředitelství a po stanovených 30 minut se mohou věnovat pouze tomu, aby se najedli nebo si odpočinuli podle vlastního uvážení. Rovněž uvedl, že se po policistech v době naplánované a čerpané přestávky nepožadovala připravenost kdykoliv se na své pracoviště okamžitě vrátit, neboť způsob a místo, jak a kde stráví přestávku, je závislé pouze na jejich uvážení. Policisté v době trávení přestávky nemají žádnou povinnost být vybaveni jakýmkoliv komunikačními prostředky. Žalovaný je přesvědčen, že v řízení bylo prokázáno, že na pracovišti IOS byla přijata konkrétní personální, organizační a technická opatření, která umožňují vzájemnou zastupitelnost v rámci pracoviště, čímž je zajištěno předvídatelné a konkrétní zastoupení a střídání všech policistů pracoviště IOS způsobem zachovávajícím smysl a účel přestávek. V řízení bylo dle žalovaného prokázáno, že jednotlivým pracovištím IOS jsou plánovány přestávky v různých časových úsecích, což umožňuje faktické čerpání přestávek, přičemž se v časech přestávek od policistů nevyžaduje žádná služební aktivita ani připravenost ke službě ani jim není zakázáno či bráněno opustit pracoviště, resp. objekt krajského ředitelství. Na základě uvedeného pak považuje žalovaný za správný závěr, že na základě přijatých technologických, organizačních a personálních opatření se v případě IOS nejedná o pracoviště, kde se vykonává služba, jejíž výkon nelze přerušit, a policistům, kteří zde slouží, je umožněno čerpat přestávky ve službě. Jestliže však policisté, kteří mají ze strany bezpečnostního sboru vytvořeny maximální podmínky pro čerpání naplánovaných přestávek, tyto přestávky čerpají na pracovišti, popř. o své vůli a bez objektivních důvodů přestávky nečerpají nebo je čerpají jen zčásti, nemohou dle žalovaného spravedlivě požadovat jejich proplácení.
23. Dle žalovaného není žaloba důvodná, proto navrhl, aby ji soud zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

25. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce, který je od 1. 11. 2013 zařazen na služebním místě vrchní inspektor IOS operačního odboru krajského ředitelství v Hradci Králové, podal dne 17. 6. 2020 žádost o poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas, konanou v rozporu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v době přestávek ve službě za období od 1. 11. 2013 až do dne podání žádosti. Téhož dne byla žádost doručena Krajskému ředitelství policie Královéhradeckého kraje (dále jen „*krajské ředitelství*“).
26. V rámci řízení před správním orgánem prvního stupně byly provedeny výsledky svědků – nprap. K. S. (vrchní inspektor IOS), plk. Ing. R. K. (vedoucí operačního odboru krajského ředitelství od 1. 5. 2020), Ing. L. B. (vedoucí operačního odboru krajského ředitelství v období od 15. 6. 2015 do 31. 12. 2017), Ing. J. P. (náměstek ředitele krajského ředitelství pro vnější službu v období od 2. 4. 2012 do 15. 3. 2018), nprap. M. H. (vrchní inspektor IOS), por. Bc. L. V. (komisař IOS), nprap. L. Ž. (vrchní inspektor IOS), nprap. M. S. (vrchní inspektor IOS), npor. Bc. T. B. (od r. 2014 vrchní inspektor IOS, od r. 2017 vedoucí směny IOS), npor. Mgr. T. H. (od r. 2014 vrchní inspektor IOS, od r. 2018 vedoucí směny IOS), plk. Ing. R. K. (vrchní inspektor IOS od r. 2013 do r. 2015, vedoucí směny od r. 2015), por. Bc. M. J. (od r. 2013 vrchní inspektor IOS, později komisař IOS), Mgr. L. V. (vedoucí směny IOS od r. 2013, pověřen výkonem funkce vedoucího odboru krajského ředitelství od roku 2014 do 14. 6. 2015, zástupce vedoucího operačního odboru krajského ředitelství od 15. 6. 2015 do 31. 12. 2017, vedoucí operačního odboru krajského ředitelství od 1. 1. 2018 do 30. 4. 2020), nprap. A. H. (vrchní inspektor IOS) a žalobce.
27. Správní orgán prvního stupně dále shromáždil plány služeb IOS z období od června 2017 do července 2020 evidovaných v informačním systému „EKIS II WEB“ a „ETŘ“, měsíční výkazy odpracovaných hodin od ledna 2017 do srpna 2020 evidovaných v informačním systému „ETŘ“, fotodokumentaci pracoviště IOS ze dne 11. 9. 2019, rozvržení doby služby a plány přestávek na IOS, výpisy z EKV (elektronická kontrola vstupu) nprap. J. T. za období od 6. 3. 2017 do 15. 3. 2020, por. M. J. a nprap. A. H. za období od 1. 1. 2019 do 15. 3. 2020, úřední záznam plk. Mgr. L. V. ze dne 26. března 2020, úřední záznamy kpt. Ing. V. M. ze dnů 7., 13. a 27. 7. 2020, úřední záznam vedoucího operačního odboru krajského ředitelství plk. Ing. R. K. ze dne 23. 11. 2020, přehled realizovaných cvičení s účastí policistů IOS za období od 1. 4. 2017 do 30. 6. 2020, výpis všech zpracovaných záznamů v informačním systému „JITKA“ (jednotná informační a komunikační platforma) pracovištěm IOS za operační dny začínající ve dnech 30. 8. 2017, 15. 9. 2017, 15. 1. 2018, 23. 9. 2018, 8. 10. 2018, 21. 12. 2018, 15. 4. 2019, 4. 5. 2019, 1. 7. 2019, 12. 9. 2019, 16. 9. 2019, 7. 2. - 11. 2. 2020, 30. 9. - 4. 10. 2020, výpis všech telefonních hovorů pracoviště IOS ze záznamového systému „ReDat eXperience (záznamový systém audio komunikací pracoviště IOS) za operační dny začínající ve dnech 7. 2. - 11. 2. 2020, 30. 9. - 4. 10. 2020, přehled počtu řešených událostí a počtu zpracovaných záznamů v informačním systému „JITKA“ pracovištěm IOS za období 1. 1. - 29. 2. 2020 a 3. 9. - 1. 11. 2020.
28. Správní orgán prvního stupně dne 23. 12. 2020 vydal prvostupňové rozhodnutí, které žalovaný napadeným rozhodnutím k odvolání žalobce potvrdil.

B. Právní závěry

29. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

30. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
31. Dále soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu možnost efektivně hájit své rozhodnutí. (srov. např. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54 nebo ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42).
32. V předmětném případě je třeba vyřešit zásadní otázku, a to zda žalobce vykonával službu, jejíž výkon nemůže být přerušen ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, anebo zda mohl během nepřetržité služby čerpat přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru.
33. Za nepřetržitý režim služby zákon o služebním poměru ve svém § 53 odst. 4 považuje takový režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadujícího výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu v 24hodinových směnách a režim služby podle odstavce 5.
34. Podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut, b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.
35. Podle § 60 odst. 2 téhož zákona se přestávka ve službě na jídlo a odpočinek nezapočítává do doby služby.
36. Podle § 60 odst. 3 téhož zákona jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.
37. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78, judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví již vymezila kritéria, na jejichž základě lze posoudit, zda příslušníci různých bezpečnostních sborů mohli během nepřetržité služby čerpat a čerpali přestávku ve službě na jídlo a odpočinek dle § 60 odst.

1 zákona o služebním poměru, která se jim nezapočítává do doby služby; nebo zda šlo ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, takže těmto byla fakticky poskytnuta pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek dle posledně uvedeného ustanovení zákona o služebním poměru započitatelná do služební doby. Konkrétně Nejvyšší správní soud uvedl, že pod § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je třeba zařadit zejména situaci, kdy sice příslušník může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, přičemž služba je zorganizována tak, že taková potřeba běžně nastává. Naopak podřazení pod § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru nevylučuje samo o sobě to, že příslušník má v době přestávky ve službě na jídlo a odpočinek na sobě výstroj a výzbroj, že ji z praktických důvodů bezpečnostních kontrol tráví přímo na pracovišti či trvá jeho povinnost zasáhnout v případě zcela mimořádných situací, a pro účel takové mimořádné situace má u sebe radiopřijímač.

38. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 8 Ad 13/2011-53, vyložil, že za přestávku ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru by bylo možno považovat jenom stav, kdy by policista opustil v daný čas své pracoviště a mohl se odebrat někam mimo své pracoviště a po stanovených 30 minut se zkrátka vůbec nezajímat o to, co se na předmětném pracovišti děje a těch 30 minut věnovat pouze tomu, aby se najedl, nebo si odpočinul nějakým jiným, ať už pasivním nebo aktivním způsobem, podle vlastního uvážení.
39. Městským soudem v Praze prezentovaný náhled o možnosti příslušníka bezpečnostního sboru se zcela nezajímat po dobu přestávky o výkon služby byl částečně korigován závěrem plynoucím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44, bod 23, a sice že *„tuto přestávku je totiž nutno obecně vnímat jako zákonem garantovanou (nárokovou) dobu, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí. Proto se také s ohledem na shora citovaný § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru nezapočítává do doby služby. Výše uvedené samozřejmě s ohledem na specifika výkonu služby a úkoly stanovené zákonem o Policii ČR neznamená, že by policista během přestávky nebyl ve službě, tedy že by neměl být připraven konat v případě obrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie (viz § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky), případně že by nemohla být stanovena jiná forma „dosažitelnosti“ policistů (v této souvislosti lze zmínit např. institut služební pohotovosti dle § 62 o služebním poměru). Čerpání přestávky je však dle zákonné konstrukce při výkonu služby pravidlem a ze své podstaty nepochybně předpokladem řádného výkonu další navazující služby.“* Nejvyšší správní soud zdůraznil, že nikoliv kvantifikace počtu případů vykonání či nevykonání konkrétních přestávek, ale konkrétní organizační opatření řešící zastupitelnost v rámci daného úseku (zde pracoviště IOS) se zachováním smyslu a účelu přestávky je tím stěžejním. Organizační nedostatek pak nelze systémově nahrazovat zpětným započítáním nevykonané přestávky na službu přesčas.
40. Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 7. června 2018, č. j. 62 Ad 4/2016-374, bod 63, uvedl, že *„z provedených svědeckých výpovědí vyplývá, že příslušníci neměli možnost v době služby po dobu zákonem stanovené délky trvání přestávky se skutečně nezajímat o dění na pracovišti a svoji práci nevykonávat. V tomto směru není rozhodné to, že se jednalo o nepřetržitý výkon služby, to v daném případě není předmětem sporu a samo o sobě to nevylučuje možnost čerpání přestávek. V tomto směru jsou důležité především podmínky*

výkonu práce, tedy zda možnosti pracoviště byly takové, že čerpání přestávek i v nepřetržitém provozu umožňovaly. Z výpovědí svědků nicméně vyplývá, že především z hlediska charakteru služby v daném případě taková možnost zajištěna nebyla, s ohledem na personální podstav na pracovišti IOS Jihlava, kdy nebylo možné na dobu přestávky na jídlo a odpočinek předat pracoviště zastupujícímu pracovníkovi, což vedlo k takovým situacím, kdy pracovníci obědvali v kuchyňce se sluchátky, byli neustále připraveni v případě potřeby okamžitě reagovat, a v případě vysokého nápadu obědvali u pultu operačního střediska.“ Na tento rozsudek pak navázal Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42, ve kterém uvedl, že rozhodný důvod pro vyhovění žalobě krajským soudem spočíval v personálním vytížení (personálním podstavu), pro nějž museli být příslušníci okamžitě připraveni vrátit se na pracoviště a pokračovat v práci, což správní úřad v kasační stížnosti nedostatečně napadl. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že není rozhodné to, zda se jednalo o nepřetržitý výkon služby, ale to, zda možnosti pracoviště čerpání přestávek umožňovaly. I kdyby byl výkon služby přerušitelný a zastupitelnost by byla ve služebních předpisech předpokládána, ale samotné pracovní prostředí a vytíženost příslušníků by fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovala, bylo by nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky měly povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Je proto nutné posuzovat samotnou faktickou možnost čerpání přestávky, nikoliv pouze formální označení služby za přerušitelnou a nařízení přestávky nadřízenými pracovníky. Jakkoli je nutné připustit určitá specifika služebního poměru oproti pracovněprávním vztahům, nelze po příslušnících požadovat, aby se sami aktivně domáhali přestávky na jídlo a oddech, aniž by jim bylo konkrétně určeno, kdy takovou přestávku mohou využít, a kdyby se stanovení přestávky nedomáhali, jejich nárok na tuto přestávku by zanikl. Nárok je sice něco, co má určitá osoba právo čerpat, tomu však musí odpovídat povinnost bezpečnostního sboru minimálně takové čerpání umožnit a to nezpochybnitelným způsobem. Za takové zajištění nelze považovat to, že se příslušník svého práva na přestávku bude muset domáhat.

41. Na tomto místě lze učinit dílčí závěr, a sice že přestávkou na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru je nutno rozumět takový stav věci, kdy příslušník bezpečnostního sboru má možnost se po dobu 30 minut zcela nevěnovat jím vykonávané práci a těchto 30 minut strávit dle svého uvážení, zároveň je tento povinen zachovat nutnou pohotovost pro případ aktivace zakročovací povinnosti, přičemž je nutno věnovat se posouzení faktické možnosti takové přestávky čerpat, nikoliv možnosti jen formálně deklarované, a zároveň není rozhodný charakter služby jako služby vykonávané nepřetržitě.
42. Skutečnost, že výkon služby na předmětném pracovišti IOS v Hradci Králové je nepřetržitý, je mezi účastníky nesporná. V souladu se shora uvedeným je tedy podstatné zjistit, zda je výkon služby pro žalobce nepřerušitelný. Tedy, zda žalobce vykonával službu, jejíž výkon nemůže být přerušen ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, jak sám tvrdí, proč by mu měla být zajištěna pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek a i tato přiměřená doba by mu měla být proplácena a započítána do doby služby, anebo zda mohl během nepřetržité služby čerpat přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, jak tvrdí žalovaný. V takovém případě se přestávky do doby služby nezapočítávají.

43. Ze smyslu a účelu zákona o služebním poměru a institutu přestávky na jídlo a odpočinek a rovněž z uvedené judikatury vyplývá, že pravidlem by měl být postup dle § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru a postup dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru by měl být volen pouze výjimečně, nelze-li možnost čerpání přestávek organizačně a technicky zařídit jinak. Pro rozlišení těchto dvou režimů výkonu služby je třeba zjistit, zda bylo příslušníkům umožněno jednotlivé přestávky na jídlo a oddech v souladu s § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru fakticky čerpat, tedy vždy nejdéle po 5 hodinách výkonu služby. Poskytnout přestávku déle než po 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby by bylo možno pouze na základě kladně vyřízené žádosti příslušníka. Pro závěr, zda bylo takové čerpání přestávek fakticky zajištěno, je třeba dále zjistit, zda bylo na pracovišti IOS v Hradci Králové organizačně, technicky a rovněž personálně zajištěno zastupování jednotlivých příslušníků po dobu jimi čerpaných přestávek tak, aby se tito příslušníci mohli po dobu přestávky odebrat k odpočinku pro načerpání sil k výkonu další části služby dle vlastní volby. Tedy, zda nebyli v čerpání takové přestávky omezeni (např. zákazem opustit pracoviště, povinností být na zatelefonování okamžitě k dispozici, faktickým početním nedostatkem střídajících se příslušníků), a to pravidelně, nikoliv pouze mimořádně. Určité omezení příslušníků ve způsobu a možnosti čerpání přestávek je však možné (např. požadavek mít na sobě výzbroj či výstroj, požadavek připravenosti konat v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie dle § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů; určité omezení místa čerpání přestávky – např. věznice apod.).
44. Krajský soud tedy posoudil důvodnost žaloby podle zákona o služebním poměru, který obsahuje relevantní právní úpravu přestávek ve službě na jídlo a odpočinek, a podle výše popsané judikatury správních soudů.
45. Nejprve se soud zaměřil na posouzení, zda služba žalobce (příslušníka IOS) umožňuje, aby byla přerušena přestávkou, a zda výkon služby na IOS umožňuje krátkodobé střídání příslušníků na pracovišti. Stejně jako např. Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 27. 1. 2022, č. j. 57 Ad 3/2021-117, i zdejší soud vycházel z premisy, že nepřerušitelnost výkonu služby dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je dána zejména tam, kde personální zabezpečení a organizační opatření vylučují, aby byl vystřídán příslušník konající nepřetržitou a nepřerušitelnou službu. Přitom není rozhodné, zda je teoreticky výkon služby přerušitelný tím, že ve služebních předpisech je zastupitelnost předpokládána – relevantní naproti tomu je, zda služební povinnosti a vytíženost příslušníků fakticky čerpání přestávky umožňují, jinými slovy, zda je organizačně dostatečně zajištěn zástup příslušníka v průběhu čerpání přestávky v nepřerušitelné službě. Za poskytnutí přestávky nelze považovat situaci, kdy musí příslušník zůstat na svém pracovišti nebo v jeho bezprostřední blízkosti a být připraven v případě potřeby se na své pracoviště okamžitě vrátit. Za přestávku lze považovat jen takovou dobu, kdy příslušník nemusí vykonávat služební úkoly, ani se nemusí zdržovat na pracovišti – bezvýznamné naproti tomu je, jak jsou příslušníci v době přestávky vyzbrojeni a vyzbrojeni.
46. Krajský soud se proto jal podle výše uvedených kritérií posoudit, zda byl ve správním řízení dostatečně zjištěn skutkový stav, resp. zda takto zjištěný skutkový stav odůvodňuje závěr, že žalobci byla přestávka na jídlo a oddech v rozhodném období umožněna. Soud při tomto posouzení vycházel z obsahu správního spisu.

47. V rozhodném období byl výkon služby plánován ve směnách, které trvaly 24 hodin. Během nich měli příslušníci IOS naplánovány 4 přestávky na jídlo a odpočinek, každou po 30 minutách, v celkové délce dvou hodin za směnu. Rozvrh doby služby a plán přestávek byl dáván příslušníkům IOS k seznámení. Ti každý měsíc odsouhlasili svým podpisem výkaz s počtem odpracovaných hodin.
48. Řadový příslušník por. Bc. M. J. vypověděl, že naplánované přestávky málokdy využíval. Nebyla k tomu příležitost a hlavně k výkonu přestávky není IOS uzpůsobeno. Opouštět budovu pracoviště na ústní pokyn plk. Vejse bylo možné, a to pouze za účelem přeparkování vozidel. O jiných omezeních neví. Nepamatuje si, že by od vedoucích příslušníků bylo nařízeno, aby v době přestávek byli řadoví příslušníci v nepřetržitém spojení s IOS, a tudíž v pohotovosti, aby se mohli neprodleně vrátit na pracoviště plnit služební úkoly.
49. Řadová příslušnice npor. Mgr. T. H. vypověděla, že naplánované přestávky z vlastního rozhodnutí nevyužívala, protože to nepotřebovala. Raději zůstávala na pracovišti a hlídala celé operační středisko. Při čerpání plánovaných přestávek byla omezována pouze v době nouzového stavu a následného opatření ve vztahu ke klinické infrastruktuře. O jiných omezeních neví.
50. Řadový příslušník npor. Bc. T. B. vypověděl, že naplánované přestávky nevyužíval a vybíral si je, když to umožnil výkon služby. O zákazu opouštět budovu pracoviště a jiných omezeních nic neví.
51. Řadový příslušník nrap. M. S. vypověděl, že naplánované přestávky asi nevyužíval. Vždy si přestávku na jídlo nebo hygienu udělal podle své potřeby. Opouštět budovu pracoviště neměl zakázáno. Pouze v případě plánovaných cvičení nešlo plánované přestávky využívat, aby byla zajištěna funkčnost IOS. V době přestávek vedoucí směny vyžadovali mít s sebou telefon pro případ náhlé události, při které by se příslušník nemohl vrátit na pracoviště, aby bylo možné vedoucího směny informovat.
52. Řadový příslušník por. Bc. L. V. vypověděl, že plánované přestávky čerpal v podstatě v době, kdy bylo volněji a kdy nebyla k řešení žádná nenadálá situace. V podstatě se přestávky podle plánu nevyužívaly a příslušníci se stravovali, když byl čas. Po nezbytně nutné době odpočinek ukončili a věnovali se dále práci. O zákazu opouštět budovu pracoviště neví, ale mimo budovu pracoviště podle něj příslušníci chodili jen výjimečně. Pouze v případě cvičení byla vedoucími vyžadována přítomnost všech příslušníků v sále IOS. Existoval slovní pokyn vedoucích směn mít s sebou telefon pro případ náhlé události, při které by se příslušník nemohl vrátit na pracoviště, aby bylo možné vedoucího směny informovat.
53. Řadový příslušník nrap. L. Ž. vypověděl, že plánované přestávky se čerpaly podle výkonu služby, na nezbytně nutnou dobu a s tím, že pracoviště neopouštěli. Jídlo, které si připravili, jedli na pracovišti. Pokud byla potřeba, tak jídlo přerušili a pracovali. Opouštět budovu pracoviště dle něj bylo možné na dobu nezbytně nutnou, a to zejména za účelem přeparkování vozidla. Písemně to stanoveno nebylo, ale bylo to tak zažito. Přestávky rozhodně nešly čerpat v době cvičení. O dalších omezeních nic neví. Pokud šel příslušník přeparkovat vozidlo, bral si s sebou telefon, aby mohl v případě potřeby dát vědět vedoucímu směny.

54. Řadový příslušník nprap. M. H. vypověděl, že přestávku využil v době, kdy mu to dovolil výkon služby. Plánované přestávky v daných časech čerpat nešlo. Ač byly časy přestávek vyvěšeny v prostoru IOS, věří tomu, že nikdo z policistů přestávku nečerpal v určený čas. Přestože tedy přestávky byly stanoveny, na určený čas se nehledělo. Naopak skutečně pracoval tak, jak bylo na IOS potřeba. Věřící tomu, že se podle toho řídila většina příslušníků IOS. Rozpis přestávek byl dle něj na nástěnce vyvěšen spíše účelově. Pravděpodobně by se našel případ, kdy v určený čas přestávku čerpál, ale ve většině případů tomu tak nebylo. Vzhledem k charakteru práce na IOS čerpání přestávek ve stanovenou dobu neřešil. Domnívá se, že bylo zakázáno opouštět budovu pracoviště. O jiných omezeních neví.
55. Řadový příslušník nprap. K. S. vypověděl, že plánované přestávky byly spíše v podobě formálního plánu, který nebyl v praxi dodržován. Pokud si někdo šel odpočinout, tak to nikdo neřešil. Naplánované přestávky nevyužíval. Pokud byla příležitost, využíval přiměřené volno a šel se najíst nebo na hygienu. Zakázáno opouštět budovu dle něj nebylo. O žádném jiném omezení neví. Pouze byli příslušníci vedeni k tomu, aby si plnili své úkoly a volno čerpali až poté. Příslušníci dle něj neměli nařízeno v době přestávek být v nepřetržitém spojení s IOS. Předpokládá, že když někdo odcházel, tak pouze z důvodu jídla nebo hygieny.
56. Řadový příslušník plk. Ing. R. K. vypověděl, že pokud měl potřebu, tak plánovanou přestávku využil. V době přestávek příslušníci nebyli nijak omezeni v opouštění budovy pracoviště. Jiná omezení nebyla.
57. Řadový příslušník npor. A. H. vypověděl, že zakázáno opouštět budovu bylo pouze v době protiepidemických opatření. O žádné povinnosti mít u sebe telefon při opuštění budovy neví.
58. Žalobce vypověděl, že naplánované přestávky nevyužíval. Pouze na nezbytnou dobu se najedl, a pokud bylo třeba, tak jídlo přerušil a věnoval se práci. Výslovně nebylo zakázáno opouštět budovu pracoviště, ale čas přestávek se trávil v jeho blízkosti. Maximálně bylo možné dojít na WC nebo přeparkovat automobil. V případě opuštění pracoviště bylo vyžadováno mít u sebe telefon, aby bylo možné informovat nadřízené v případě, že by příslušník někde uvízl.
59. Vedoucí příslušník Ing. L. B. vypověděl, že všichni příslušníci IOS měli vytvořené podmínky, aby mohli čerpat přestávky na jídlo a odpočinek v době plánovaných přestávek, navíc dle potřeby i nad jejich rámec. Policisté se střídali podle rozpisu vyvěšeného na nástěnce. U celého pracoviště IOS je technologicky možná zastupitelnost jednotlivých sloužících pracovníků. Pokud policista čerpál přestávku ve službě nebo opustil pracoviště IOS, bylo možné ho zastoupit činností kolegů, kteří v danou chvíli přestávku nečerpali. Tak to ve většině případů i fakticky fungovalo. On osobně nebyl žádným podřízeným informován, že by byl problém s čerpáním přestávek ve službě. Sám každé ráno a někdy i během dne obcházel jednotlivá pracoviště a byl osobně přítomen mezi jednotlivými příslušníky IOS a nikdy mu nebyl hlášen žádný problém. V běžné činnosti příslušníky nijak neomezoval, jen měli povinnost informovat vedoucího směny, kam jdou a za jak dlouho se vrátí. Za celou dobu jeho funkčního období nikdo nehlásil, že by si nemohl vybrat plánovanou přestávku.
60. Vedoucí příslušník plk. Ing. R. K. vypověděl, že výkon služby šlo přerušit, a to v souladu s plánem přestávek po jednotlivých stolech tak, aby byla zajištěna zastupitelnost.

Příslušníci IOS plánované přestávky využívali. Nikdy mu nebyla hlášena skutečnost, že by některý pracovník nemohl využít plánovanou přestávku. Omezení pro čerpání přestávek bylo dle něj nastaveno pouze v době nouzového stavu, kdy příslušníci IOS nesměli v době čerpání přestávek opouštět pracoviště. Po skončení nouzového stavu (ale během trvání opatření ve vztahu ke kritické infrastruktuře) bylo nařízeno, aby v průběhu přestávek byla využívána místní kuchyňka, nocležna a šatna bez přítomnosti cizích osob.

61. Vedoucí příslušník Ing. J. P. vypověděl, že zastupitelnost všech příslušníků IOS byla umožněna jejich počtem na pracovišti současně přítomných. Také to umožňovala technologie IOS. Nastavený systém služeb nikdy nebyl připomínkován z hlediska možnosti přerušení výkonu služby.
62. Vedoucí příslušník Mgr. L. V. vypověděl, že příslušníci IOS neměli zakázáno opouštět budovu pracoviště. Navíc žalobce několikrát viděl v době plánované směny (a předpokládá, že to bylo i v době plánované přestávky) odcházet na nákup mimo budovu pracoviště. O žádných jiných omezeních neví.
63. Z uvedeného je zřejmé, že existují rozpory mezi výpověďmi řadových příslušníků na jedné straně a vedoucích příslušníků na druhé straně, což konstatovaly správní orgány obou stupňů. K tomu krajský soud dodává, že zároveň existují i rozpory mezi výpověďmi řadových příslušníků navzájem. Už tato skutečnost vzbuzuje pochybnosti o jejich důvěryhodnosti. Jejich výpovědi se dají shrnout tak, že někteří řadoví příslušníci plánované přestávky nečerpali vůbec z vlastního rozhodnutí, jiní je čerpali, avšak převážně v době podle svého uvážení nebo podle toho, jak jim to dovolilo plnění jejich pracovních úkolů. Řadoví příslušníci nepopřeli, že jim bylo umožněno opouštět pracoviště a jeho budovu (např. najíst se, přeparkovat auto). Žalobce ale má za to, že řadovým příslušníkům nebylo umožněno čerpat přestávku na jídlo a odpočinek.
64. Aby mohl být přijat závěr, že přestávka žalobce se započítává do jeho služby, tj. že jeho službu nešlo přerušit a v době přestávky stále službu konal, muselo by být prokázáno, že řadovým příslušníkům bylo uloženo v době přestávky plnit služební povinnosti nebo že v době přestávky byli objektivně a významně omezeni v tom, jak přestávku trávili. Správní orgány řádně odůvodnily, že žalobce a další řadoví příslušníci nebyli povinni plnit v době přestávky žádné služební úkoly. V průběhu správního řízení nebyl proveden žádný důkaz, který by prokázal, že řadovým příslušníkům jejich nadřízený přikázal, aby při opuštění budovy pracoviště v době přestávky měli u sebe telefon za účelem plnění služebních úkolů. Naopak řadoví příslušníci vypověděli, že pokud měli povinnost mít u sebe při opuštění pracoviště telefon, bylo to z důvodu případného kontaktování nadřízeného pro případ nemožnosti vrátit se na pracoviště. Tento závěr má soud za spolehlivě prokázaný svědeckými výpověďmi. Žalovaný vysvětlil, že řadové příslušníky, a tedy ani žalobce, nestíhala žádná povinnost neopouštět budovu pracoviště a být během tohoto vzdálení se během přestávky v neustálém spojení s pracovištěm. Soud k tomu odkazuje na výše citovanou judikaturu, z níž je patrné, že rozhodující je, zda sporná omezení objektivně a velmi významně ovlivňují možnost příslušníka naložit s přestávkou podle svého uvážení.
65. Správní orgán prvního stupně se snažil odstranit rozpory mezi výpověďmi řadových a vedoucích příslušníků ohledně možnosti střídání policistů na pracovišti IOS v době plánovaných přestávek. Za tímto účelem zpracoval výpis telefonních hovorů v těchto obdobích a přehled počtu řešených událostí a počtu zpracovaných záznamů v

informačním systému JITKA za období od 1. 1. do 29. 2. 2020, kdy neexistovala žádná omezení v možnosti čerpat přestávky, a od 3. 9. do 1. 11. 2020, kdy tato omezení existovala. Z porovnání vyplynulo, že obě období se zásadně nelišila počtem zpracovaných událostí za směnu ani počtem provedených záznamů do informačního systému JITKA. Jednalo se tedy o srovnatelná období. Během prvního období byli na pracovišti v průměru 8,63 policisté, zatímco během druhého období 6,92 policisté. Během období, kdy neexistovala žádná omezení v možnosti čerpat přestávky, tak bylo na pracovišti v průměru o 1,7 policistů více, než v období, kdy taková omezení existovala. Proto soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že obsazení pracoviště IOS v rozhodném období bylo dostatečné a disponovalo takovou rezervou, aby se policisté průběžně během směny střídali v čerpání přestávek.

66. Správní orgán prvního stupně pořídil také výpis záznamů z informačního systému JITKA za období od 7. 2. do 11. 2. 2020 a od 30. 9. do 4. 10. 2020, šlo vždy o pět po sobě jdoucích směn s obdobným nadprůměrným vytížením pracoviště IOS. Z této analýzy vyplynulo, že během časového úseku mezi 23. hodinou večerní a 6. hodinou ranní jednotliví příslušníci IOS zaznamenávali činnosti s prodlevou několika hodin. Z toho je patrné, že jejich vytíženost nemohla být tak enormní, aby nebylo možné přestávky na jídlo a odpočinek čerpat. Tento závěr pak lze dle soudu rovněž ilustrovat na příkladech, kdy žalobce prokazatelně opustil pracoviště (třikrát cca na půl hodiny a jednou cca na hodinu). Nic na tom nemění ani tvrzení žalobce, že činnost policistů není omezená na úkony zaznamenané v informačních systémech a že se v pracovní době seznamují s dokumenty atd. Toto tvrzení žalobce je dle soudu velmi obecné a nepřináší žádné konkrétní důkazy o tom, jaké neodkladné činnosti znemožňující čerpání přestávek příslušník IOS v průběhu směny vykonává.
67. Krajský soud tedy souhlasí s žalovaným, že jím provedené dokazování prokazuje skutečnost, že objektivní podmínky na IOS v Hradci Králové v rozhodném období umožňovaly vzájemné střídání policistů při výkonu služby. Byla tím potvrzena správnost výpovědí vedoucích příslušníků a zároveň odstraněny nejasnosti vyplývající s rozporných tvrzení řadových příslušníků. Krajský soud přisvědčuje názoru správních orgánů, že pokud řadoví příslušníci plánované přestávky na jídlo a odpočinek nečerpali, bylo to z jejich vlastního uvážení či subjektivního přesvědčení, že jejich úkoly nezastane jiný kolega.
68. Správní orgány obou stupňů dle krajského soudu na rozpory jednotlivých svědeckých výpovědí reagovaly a po provedeném dokazování je vysvětlily, přičemž zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností.
69. Vzhledem k tomu, že žalobce namítal, že žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou nevysvětlení rozporů ve svědeckých výpovědích, zaobíral se posouzením postupu správních orgánů i krajský soud. Neshledal přitom na jejich hodnocení žádné pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti. Naopak dle soudu lze jednoznačně potvrdit závěry žalovaného, že hodnověrnějšími se jeví výpovědi vedoucích příslušníků, což podpořilo provedené dokazování pomocí tzv. analýzy, kterou správní orgán prvního stupně zpracoval. Správní orgány tedy naplnily nároky na ně kladené správními soudy (mj. žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84), dle kterých v případě existence rozporů mezi jednotlivými důkazy musí správní orgán důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit,

jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí.

70. Krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že na stav čerpání přestávek v minulosti minimálně dva příslušníci IOS upozornili v únoru a březnu 2020. Stejně tak lze s žalobcem souhlasit v tom, že nedostatky v kontrolní činnosti ohledně čerpání přestávek nelze přenášet z vedoucích příslušníků na řadové příslušníky. Z § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru ale plyne, že pokud příslušník nemá možnost čerpat přestávku na jídlo a odpočinek nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, má možnost podat žádost služebnímu funkcionáři, který o jeho žádosti rozhodne. Žádná taková žádost ale ve správním spise zaznamenána není a ani žalobce netvrdí, že by někdy žádost o čerpání přestávky na jídlo a odpočinek v jiném, než stanoveném čase, podával. I žalovaný připustil, že na stav čerpání přestávek v minulosti bylo upozorněno ze strany jiných příslušníků, nikoliv však ze strany žalobce. Z napadeného rozhodnutí navíc vyplývá, že o dvou žádostech jiných příslušníků bylo v minulosti pravomocně služebním orgánem rozhodnuto tak, že jim nebylo vyhověno a o dalších dvou nebylo řízení skončeno.
71. Organizační, technické i personální zajištění čerpání přestávek popsal správní orgán prvního stupně zejména na stranách 12 a 13 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný zejména na stranách 6 až 8 napadeného rozhodnutí. Vyplynulo z nich, že na IOS jsou dvě místa příjmu linky 158, dvě místa sektoru „SEVER“, dvě pracoviště sektoru „JIH“, další dvě pracoviště bývají využívána jako posílení k řízení dopravy nebo příjmu linky tísňového volání. Dle žalovaného jsou všechna tato pracoviště plně kompatibilní a záleží pouze na vedoucím operačního odboru a vedoucím směny, které pracoviště bude vykonávat jakou činnost. Vždy je třeba zajistit celkem 4 pracoviště plnící specifické úkoly, a to 1. pracoviště vedoucího směny, 2. pracoviště sektoru „JIH“, 3. pracoviště sektoru „SEVER“ a 4. pracoviště tísňového volání linky 158 (celkem dvě pracoviště). K zajištění fungování IOS je nezbytné obsadit pracoviště tak, aby v každý jeden okamžik byl minimálně jeden policista na každém takovém pracovišti IOS. Během dvacetičtyřhodinové služby jsou naplánovány 4 přestávky po 30 minutách tak, aby se policisté mohli navzájem zastupovat. Policisté jsou jednak seznamováni s plánovanými přestávkami v rámci měsíčních plánů služeb obsahujících i časy rozvržení přestávek pro jednotlivá místa na IOS a rovněž rozpis těchto přestávek je vyvěšen na nástěnce na pracovišti IOS.
72. Konkrétní plánování časů přestávek pro jednotlivá místa (stoly) v závislosti na změny plánování počátku směn v průběhu času vyplynulo ze správního spisu, a to shodně, jak je uvedl správní orgán na straně 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí. V zásadě se jedná o 3 až 4 různé časy každé přestávky plánované pro jednotlivé stoly pracoviště IOS.
73. Skutečnost, že i žalobce si je vědom zastupitelnosti jednotlivých pracovníků mezi sebou, je zřejmá již ze samotné žaloby, kde na straně 8 k zastupitelnosti uvedl, že *„technologie je nastavena tak, že policisté mohou vykonávat činnost, jakou vykonává kolega vedle. Objem práce, který se zpracovává, je však nastaven na určitý počet příslušníků. Ti mohou vykonávat stejnou činnost, potažmo se zastupovat, ale zpravidla každý dělá činnost svou, neboť objem práce je nárazově tak velký, že jsou vytíženi všichni. Z toho důvodu je zastupitelnost nastavena tak, že okamžitě některé činnosti přebírá pracoviště jiného kraje. Nejčastěji to tak je u příjmu linky 158, kdy do určité doby není hovor přijat z důvodu vytížení policistů, tak hovor automaticky přepadne, je spojen na jiný kraj, ten tuto událost zaeviduje a pošle zpět dle*

místa události. V případě výpadku celého pracoviště je automaticky vše přesměrováno na jiný kraj, než je aktivováno záložní pracoviště na operačním středisku v Hradci Králové. Proto jsou všechna operační střediska v republice nastavena stejně, co se týče technologií, spojení, hierarchie vedení a počtu příslušníků na jistý normo-stav objemu práce na osobu.“ Sám žalobce popsal shodně se správními orgány fungování IOS v Hradci Králové. Z uvedeného tedy vyplývá, že v rámci pracoviště IOS v Hradci Králové je organizačně i technicky nastaveno a umožněno, aby se jednotliví pracovníci v rámci směny navzájem zastupovali.

74. *Žalobce však dále namítal, že „zastupitelnost policisty na jednotlivých pracovištích je reálně možná jen po omezený čas, protože pokud některé věci jeden policista nezpracovává od začátku, musí se druhý s danou akcí nejprve seznamovat a je ztracen drahocenný čas. Z tohoto důvodu druhý policista v podstatě neodchází daleko, přeruší volno, odloží jídlo a činnost dokončí sám. Zastupitelnost je dále omezena pouze na akutní věci a na prvotní úkony, neboť každé pracoviště na středisku (jih, sever) pracuje na jiných sektorech a navzájem není důvod mít informace o hlídkách mimo svých okresů. Pokud by jeden policista měl dlouhodobě zastupovat policistu na druhém sektoru, musel by se zdlouhavě seznámit s aktuálními hlídkami, stavy na okresech, aktuálním nápadem, prostudovat mnohé informace, aby mohl dále kvalifikovaně rozhodnout. V krátkodobém horizontu, na prvotních úkonech tam zastupitelnost tedy je a není problém, ale celkovou komplexní činnost na konkrétních případech policisté nezastupují, tj. v řádu minut není problém, v řádu desítek minut vznikne problém a je ohrožena bezpečnost.“* Obdobné již namítal v rámci odvolání a k uvedenému se vyjádřil žalovaný průběžně v rámci celého napadeného rozhodnutí a zejména pak na stranách 13 až 15.
75. *Jak vyplývá ze správního spisu, rozhodnutí správních orgánů i tvrzení žalobce, je přestávka pro jednotlivé pracovníky plánována na 30 minut s tím, že se počítá, že primární zastoupení bude vždy prostřednictvím druhého pracovníka na témže pracovišti („SEVER“, „JIH“, tísňová linka), který by měl vždy být přítomen, čerpá-li druhý pracovník téhož pracoviště přestávku. Bude-li tento pracovník zaneprázdněn jiným případem, počítá se se zástupem pracovníka téhož IOS z jiného z uvedených pracovišť, pro případ, že i všichni ostatní by byli zaneprázdněni, počítá se se zástupem prostřednictvím jiného IOS v jiném kraji. Vzhledem k tomu, že přestávka je pouze 30 minutová, nelze takové zastupování považovat za dlouhodobé. Pokud sám žalobce tvrdí, že minutové zastupování není problém a je i zcela automatické (kam nutně spadá návštěva toalety, sprchy, zajištění a ohřátí si stravy, donesení si věcí ze šatny, ve svědeckých výpovědích zmiňované přeparkování auta, z dalších výpovědí vyplývající i nákup svačiny či léků mimo budovu pracoviště apod.) a které musí zajisté v nejednom případě znamenat nepřítomnost dané osoby minimálně deset minut, pravděpodobně však více, a žádný problém v takové nepřítomnosti nebyl tvrzen, stěží lze uvěřit, že třicetiminutová přestávka by ohrozila chod daného pracoviště. Sám žalobce uvedl, že zastoupení se určitě vztahuje na prvotní úkony, problém pak může nastat, zastupoval-li by pracovník jiného pracoviště téhož IOS, neboť dle jeho tvrzení by se musel seznamovat s hlídkami, stavy na okresech a dalšími informacemi. Soud se s takovou námitkou nemůže ztotožnit. Předně poloha hlídky je pro pracovníka podstatná v okamžiku oznámení události, kdy ji musí zjistit, což je shodné jak pro pracovníka na daném pracovišti, tak pro zastupujícího pracovníka jiného pracoviště. Otázka potřeby nepřetržitého monitoringu pohybu hlídek je diskutabilní a určitě není důvodem pro nepřerušitelnost výkonu služby, a tedy nemožnost čerpat přestávku. Důvody takové*

potřeby nebyly žalobcem tvrzeny. S jakými dalšími dokumenty, jakými stavy na okresu by se měl zastupující pracovník dále seznamovat, že by taková aktivita bránila řádnému poskytování služby IOS, však žalobce netvrdí. Soud mu tedy nemůže dát za pravdu v tom, že v případě odchodu pracovníka např. na toaletu či do sprchy na 15 minut nebude bezpečnost poskytování služby pracovištěm IOS ohrožena a zastupitelnost je tak bez problémů zajištěna, ale v případě čerpání naplánované a pro všechny pracovníky očekávané přestávky některého pracovníka v délce 30 minut již takový problém způsobí.

76. Z uvedeného tedy vyplývá, že zastupování příslušníků na pracovišti IOS bylo zajištěno jak organizačně ve formě naplánovaných časů čerpání přestávek, s nimiž byli příslušníci seznámeni elektronicky při plánování směn na každý kalendářní měsíc, tak rovněž vyvěšením na nástěnce pracoviště IOS HK.
77. Soud si je vědom, že práce na IOS je náročná a velmi významná, a proto se jistě může stát, že každý jednotlivý příslušník nebude moci nastoupit v plánovaný okamžik na svou přestávku, nicméně interními předpisy je takový stav předvídan a je nastaven postup řešení. V případě nemožnosti započít čerpat naplánovanou přestávku přichází nejprve na řadu odsunutí počátku čerpání takové přestávky a tomu odpovídá povinnost zaznamenat takovou událost do elektronického systému ETŘ ve vztahu k nadřízenému, pro nějž z toho plyne další povinnost. Předvídané je i řešení situace, kdy nebude možné ze strany příslušníka ani posunout počátek čerpání přestávky, a tak nebude možné přestávku čerpat vůbec. I takové situaci odpovídá povinnost daného příslušníka elektronické notifikace ve vztahu k nadřízenému. Opakované a časté hlášení nemožnosti čerpat přestávku by mělo vést k organizačním změnám na pracovišti tak, aby byly zajištěny práva a povinnosti jak příslušníků, tak fungování IOS jako takového a přizpůsobení čerpání přestávek potřebám pracoviště. Nicméně žádné záznamy ani soustavné hlášení nemožnosti čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nebyly žalobcem tvrzeny a nevyplynuly ani ze správního spisu. Neexistence takových hlášení vyplývá rovněž z napadeného rozhodnutí.
78. Pokud jde o argumentaci žalobce ohledně nezpůsobivosti vybavení IOS k čerpání přestávek, tak krajský soud zastává názor, že hodnocení rozměrů kuchyňky, počet lednic a dalšího vybavení představuje detaily nevýznamné k posouzení důvodnosti žaloby. Z pohledu krajského soudu je důležitá (mezi stranami nesporná) právě již existence kuchyňky, odpočívárny a kantýny, tedy prostorů, kde je možné přestávku na jídlo a odpočinek čerpat. Již to samotné svědčí o tom, že jakýsi minimální standard pohodlí pro půlhodinovou přestávku na jídlo a odpočinek byl naplněn. Nic na tom nemůže změnit subjektivní představa žalobce, že kuchyňka se mu zdá příliš malá, počet lednic nízký, nutnost získat klíč od odpočívárny jako komplikovaná či kantýna jako prostor bez náležitého soukromí. Skutečnost, že příslušník IOS (ale i jakýkoliv zaměstnanec v jiném oboru) čerpá přestávku na jídlo a odpočinek v pracovním obleku, je naprosto běžná. Navíc z výpovědí svědků nevyplynulo, že by existovalo nějaké omezení ohledně nutnosti mít na sobě stejnokroj během čerpání přestávky na jídlo a odpočinek. Pokud tak příslušník činil ze své vůle nebo proto, že by ztratil významnou část vyhrazené přestávky, nelze to přičítat jeho nadřízeným. Jiná by byla situace, kdyby svědci nebo žalobce uvedli, že jim to nadřízený prikázal. K tomu ale nedošlo. Nelze tedy přijmout závěr, že by službu nešlo přerušit kvůli nemožnosti převléknout se ze stejnokroje. To se dá ilustrovat na praxi lékařů v nemocnici, pokud obědvají v kantýně v lékařském plášti. Stejně tak je běžné, že zaměstnanec obědvá v restauraci a má s sebou mobilní telefon, na

kterém je pro své kolegy k zastižení. Neznamená to, že by tyto osoby nečerpaly přestávku na jídlo a odpočinek, s jedinou výhradou – pokud by zaměstnancům povinnost obědovat v obleku a s telefonem zaměstnavatel přikázal a současně by oblek konzumaci nebo odpočinek výrazně omezoval. To ovšem nebyl případ žalobce, resp. nic takového žalobce ani konkrétně netvrdil.

79. Závěrem soud dodává, že správní řízení týkající se návrhu žalobce bylo řízením návrhovým ve smyslu § 44 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), ve spojení s § 178 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalobce tedy byl povinen označit, čeho se svou žádostí domáhá (§ 45 odst. správního řádu) a byl též povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu). Ve smyslu § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru pak byl služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí, a opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Předmět řízení tedy měl určit sám žalobce ve své žádosti, kterou bylo správní řízení zahájeno. V této žádosti žalobce netvrdil, že by čerpání přestávky bylo znemožněno tím, že IOS pro to není svými prostory uzpůsobeno. Dále žalobce v žádosti netvrdil, že by čerpání přestávky znemožňovalo to, že v případě vzdálení se od pracoviště má povinnost mít u sebe radiostanici nebo telefon.
80. Krajský soud tedy závěrem shrnuje, že se plně ztotožňuje s právními závěry učiněnými správním orgánem prvního stupně a potvrzenými žalovaným. Soud dospěl k závěru, že služba na pracovišti IOS v Hradci Králové není službou, jejíž výkon nelze přerušit, neboť příslušníkům jsou poskytnuty možnosti čerpat přestávku na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru.
81. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal vady správního řízení, ani nezákonnost napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

82. Výrok o náhradě řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. května 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu